X. évf. 1. szám 1998. január – február

MARANA † THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Charles Whitehead: Az Úr hív bennünket

Harmat László: Isten a szeretet

Sam G. Jacobs: Pünkösdi kegyelem

AZ ÉLETET LÉLEK

A 2000. ESZTENDŐ JUBILEUMÁNAK MOTÍVUMA: KRISZTUS, »KI FOGANTATÉK SZENTLÉLEKTŐL«

Valójában az „idők teljességének" megfelel az a sajátos teljesség, amelyben az egy és háromszemélyű Isten a Szentlélek által önmagát közli. A Szentlélek hozta létre az **unio hypostatica misztériumát**, az isteni természet egyesítését az emberivel, az istenséget és az emberséget egy Személyben, az örök Igében és Fiúban.

Amikor Mária az angyali hírüladásra kimondta az ő „igen"-jét, „legyen nékem a te igéd szerint", szűzi módon fogant **egy embert**, az Emberfiát, **ki Istennek fia**. Az Ige, a Fiú eme „emberré levésében" a teljesség tetőfokára jutott az a csere, amelyben Isten közölte önmagát a teljes teremtésben és az üdvösség történetében. Ezt a teljességet különös erővel és ékesszólással fejezi ki János evangéliuma: „Az Ige testté lőn."

Isten Fiának megtestesülése nem jelenti csupán azt, hogy Isten felvette az emberi természetet, hanem bizonyos értelemben **mindazt, ami „test"**: az egész emberséget, az egész látható és anyagi világot. A megtestesülésnek megvan a maga kozmikus jelentése és dimenziója. Amennyiben Krisztus „minden teremtmény elsőszülötte", egyéni emberségébe testesülve, az egész emberi mivolttal egyesült, ami „test", és ezáltal minden „testtel", az egész teremtéssel.

Mindez a Szentlélek műve volt, ezért tartozik a várt nagy jubileum körébe, amelyre az Egyház nem készülhet másként, csak a **Szentlélekben**. Mindaz, amit a Szentlélek tett az *„az idők teljességében"*, csak az Ő hatására ébredhet újjá napjainkban az Egyház megemlékezése révén. Mindez csak az Ő működése által válhat jelenné itt e földön az emberiség történetének új korszakában: Krisztus születésének kétezredik évfordulóján. (Krisztus születése utáni 2000. évben.)

A Szentlélek az, aki erejével megárnyékozta **Mária** szűzi testét, és ezzel adta **istenanyaságának kezdetét**, ugyanakkor tökéletesen engedelmessé tette Mária szívét arra a cserére, amelyben Isten önmagát közölte, amely minden emberi értelmet és képességet felülmúlt. *„Boldog, aki hitt"*, így köszöntötte Máriát Erzsébet, az ő rokona, aki szintén *„eltelt Szentlélekkel"*.

Az üdvözlő szavak, melyek elhangzottak **annak számára**, aki *„hitt"*, egyúttal árnyékot vetnek arra a nagy ellentétre, mely mégis azok között áll fent, kikről Jézus azt mondta, hogy *„nem hisznek"*. Mária belépett az üdvtörténetbe az ő hitbéli engedelmességével. A **hit** legmélyebb értelmében az emberi szív **nyitottsága** Isten ajándékainak befogadására, **Isten önmaga közlésére a Szentlélekben**. Szent Pál írja: *„Az Úr ugyanis Lélek; ahol az Úr Lelke, ott a szabadság."*

Ha a háromszemélyű egy Isten a Szentlélekben az ember számára feltárja magát, akkor ez a kinyilatkoztatás megmutatja és megadja a szabadság teljességét az embernek. Ez a teljesség a legmagasztosabb módon Mária hitében mutatkozott meg, a *„hitbéli engedelmességében"*. Valóban: *„boldog az, aki hitt"*!

II. János Pál pápa: Dominum et Vivificantem – részlet

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

AZ ÚR HÍV BENNÜNKET!

II/1. RÉSZ

(Elhangzott a VI. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón, 1997 november 1-én a Budapest Sportcsarnokban.)

Ugye tudjátok, hogy az Úr hozott ide minket ma, és azért hívott, mert célja van velünk. Tenni akar valamit az életünkben ezen a mai reggelen, mindannyiunkéban, akik most itt vagyunk. De lehet, hogy nem azt akarja tenni, amit elvárnánk tőle.

Az első kihívás ezen a mai reggelen az, hogy nyitottak legyünk a Szentlélek előtt. Ő mindig többet akar, mint mi. Sokszor megelégszünk azzal a helyzettel, amiben vagyunk. Elmondhatjuk, hogy rengeteget tettünk már az Úrért. Nagyon sok mindenben megváltoztunk. És most egy kicsit megpihenünk. De az Úr mást mond: azt mondja: nem. Még többet szeretnék általad tenni.

Átéltetek-e már olyasmit, hogy azt éreztétek, az Úr arra hív, hogy megtegyetek valamit és végül meg is tettétek. És azt mondtátok az Úrnak ezután, hogy nézd Uram, hát megtettem, amire kértél. Valószínűleg ilyenkor azt mondja az Úr: jól van (fiam, vagy lányom). De most itt van a következő, amit meg kell tenned. A következő lépés, az új dolog, amire hívlak.

Soha nem maradhatunk egy helyben a keresztény életben. Lehet, hogy megvan az ideje és meg lehet az ideje a saját belső imádságunknak. Meg kell, hogy legyen az az idő, amit kettesben töltünk az Úrral. De utána ki kell lépnünk ebből a magányból és együtt kell Vele cselekedni. Nem hiszem, hogy ma reggel olyasvalamit mondanék, ami újdonság lenne a számotokra. Mégis azt gondolom, hogy valamennyien új dolgokat fogunk megérteni mindezekből a tanításokból, amelyeket hallunk majd. Mert az Úr megragadja azokat az igazságokat amelyeket korábban hallottunk már és megújítja ezeket a szívünkben. A kolosszei levél 2,6-7-ben olvassuk: *„Mivel tehát Uratoknak ismertétek el Krisztus Jézust, éljetek is benne. Verjetek benne gyökeret és épüljetek rá, erősödjetek meg a hitben, ahogy tanultátok, s legyen túláradó a hálaadástok."*

A Szentlélek két bensőséges kapcsolatra vezet el bennünket keresztény életünkben.

Az első az, hogy **Jézus az Úr**. És ez azt jelenti, hogy meg kell aláznunk magunkat, hogy az Ő uralma alá tudjunk helyezkedni.

A második ilyen igazság, illetve kapcsolat pedig az, hogy **az Úr Atya, Abba, a mi apukánk**. És mi az Ő leányai, illetve fiai vagyunk.

Az első ilyen kapcsolatról a korintusi levél beszél (1Kor 12,3). A római levél (Róm 8,14) úgy említi Istent, mint apát, abbát. Ez a Szentírás tanítása.

A Szentlélek az, aki elvezet bennünket erre a két bensőséges kapcsolatra. Mindkettő alapvetően szükséges keresztény életünkben.

A Szentlélek rendkívül fontos és alapvető a keresztény életben. A Szentlélek nélkül nem tudjuk megélni Jézus uralmát.

Ezért ma nagyon fontos a karizmatikus megújulás üzenete.

Hol láthatunk olyan férfiakat és nőket, akik erőteljesen megélik a Krisztus iránti elkötelezettséget?

Az első hely, ahol ilyen férfiakat és nőket láthatunk az Apostolok Cselekedetei a Szentírásban. Ott egy olyan közösséget láthatunk, amely valóban erőteljes, dinamikus. Egy olyan Egyházzal találkozunk, amely napról napra evangelizál. Férfiakat és nőket látunk, akik nem félnek a körülöttük lévő emberektől. Drámai módon emelkedik a közösség nagysága és száma. És miért volt ez így? Mitől lettek ezek a keresztények olyan hatékonyak? Hogyan váltak hirtelen egy hitből élő közösséggé? Mit taníthatnak a számunkra ma?

Az Apostolok Cselekedetei 1. fejezetében még 120 tanítvánnyal találkozunk, a 2. fejezetben már 3120 ilyen tanítvány van. A 4. fejezetben 5000-en vannak, vagy még többen. Az 5. fejezetben már olyan gyorsan növekszik a közösség, hogy már nem számolják a jelentkezőket.

Egy angol Szentírás-fordító úgy fordította ezt a részt, mint amely egy fiatal Egyházat mutat be, amely éppen cselekszik. A cselekvő fiatal Egyház. Tehát egy nagyon fiatal és egy nagyon erőteljes Egyházról beszél. Hatalmas

hitük volt az apostoloknak. Igazán imádkoztak. Meggyógyították a betegeket és döbbenetes módon növekedtek.

De közvetlenül ezelőtt azt láthatjuk, hogy három éven át követték Jézust, és hogy tulajdonképpen semmit sem tudtak. Nagyon gyenge volt a hitük, féltek, nem volt hatalmuk, erejük. Soha nem mertek nyilvánosan beszélni Jézusról. De amikor látták, hogy meghal a kereszten, elveszítették a reménységüket. Amikor föltámadt, akkor persze izgalomba jönnek, de ugyanakkor meg is zavarodnak. Ugye emlékeztek, akkor azt mondja nekik az Úr, hogy várjanak Jeruzsálemben az Atya ígéretére. Úgyhogy Pünkösd napján együtt vannak, hogy imádkozzanak.

Ez az első lecke, amit meg kell tanulnunk. Ha mi összejövünk azért, hogy imádkozzunk, Isten cselekedni fog!

Isten válaszol az imádkozó embereknek. Amikor előkészültünk erre a mai napra, imádsággal kezdtük. Miután Jézus megkeresztelkedik, imádkozik. S amint imádkozni kezd, a Szentlélek galamb formájában leszáll rá. Ahogy Jézus imádkozni kezd, a Mennyei Atya leküldi Rá a Szentlelket. Amikor Pünkösd napján a tanítványok imádkoznak, az Atya és Jézus elküldi rájuk a Szentlelket. Hogyha Ti és én hűségesek vagyunk az imádságban, az Atya, Jézus el fogja küldeni ránk a Szentlelket!

Miért küldi el a Mennyei Atya a Szentlelket Jézusra, miután imádkozik? Miért kellett kiáradni a Szentléleknek az apostolokra pünkösd napján? Miért adja számunkra a Mennyei Atya a Szentlelket, hogyha mi kérjük tőle? Azért, hogy felkészítsen minket a szolgálatra. Jézus kérte a Szentlelket, pont azelőtt, mielőtt nyilvános működését megkezdte.

Neked is, nekem is szükségem van a Szentlélekre, ha ki akarunk menni az emberek közé szolgálni. Pünkösd napján az apostoloknak szükségük volt a Szentlélek erejére ahhoz, hogy fel tudják építeni az Egyházat.

Nincsenek gyors válaszok, nincsenek kerülő utak. Szükségünk van a Szentlélekre!

Most biztosan vannak közöttetek, akik azt gondolják, hogy ezért jött ez az ember ide Svédországon, Dánián és Anglián keresztül, hogy elmondja nekünk, hogy szükségünk van a Szentlélekre? Bizonyára azt gondoljátok, hogy a Charles Whitehead tudja, hogy szükségünk van a Szentlélekre. És hogy akkor ezzel az erővel ott is maradhatott volna Angliában és ott kellett volna mindezt elmondania, mert mi már tudjuk ezt.

Ugye tudjátok, hogy igaz, hogy szükségünk van a Szentlélekre? Akkor miért jött el Charles, és miért mondja el azt újra és újra, hogy szükségünk van a Szentlélekre?

Hadd folytassam és megpróbálom megmutatni, hogy miért.

Pünkösd napján a Szentlélek eljövetelének a következményei rendkívül drámaiak voltak. Hatalmas izgalom lett urrá az embereken. Kérdéseket kezdtek feltenni, és Péter feláll és megválaszolja ezeket a kérdéseket. Azt mondja az embereknek, hogy azt a Jézust, aki itt élt közöttünk és csodákat tett, ők ölték meg. Ez ugyanaz a Péter, aki pár héttel korábban megtagadta Jézust, vagyis nem ismerte el, hogy Hozzá tartozik. Most ugyanaz a Péter feláll és azt mondja, hogy Jézus feltámadt, fölment a mennybe és kiárasztotta rájuk a Szentlelket. Az Írásokat használja fel, hogy emlékeztesse őket az Ószövetségben tett ígéretekre. És elmondja nekik, hogy az, amit most látnak, nem más, mint a Szentlélek kiáradása. Annyira megérintette őket mindaz, amit Péter mondott, hogy megkérdezték tőle, most mit tegyenek.

Három dolgot nevezett meg Péter:

- **tartsanak bűnbánatot, más szóval meg kell változtatniuk az életüket;**
- **meg kell keresztelkedniük, hogy lemossák ezáltal a bűnöket;**
- **és fogadják be a Szentlelket.**

Így hát egy nagyon egyszerű kép áll előttünk. Isten tesz valamit, cselekszik, kiárasztja a Szentlelket, és Péter feláll és elmagyarázza, hogy mi történt... És háromezer ember szívébe érkezik meg a válasz mindarra, amit Péter mondott. Van tehát egy tanításunk, elhangzik egy homília és háromezer új keresztény születik.

Ez ma egy kicsit másképp néz ki: elhangzik háromezer homília, és talán egy új keresztény tér hitre.

Valami úgy tűnik megváltozott. Én most egy nagyon egyszerű dolgot szeretnék kérdezni. Szerintetek a Szentlélek ma ugyanaz, mint kétezer évvel ezelőtt? Vagy talán mára már kétezer éves és nagyon elfáradt? Ha Ő ma ugyanaz, mint pünkösd napján volt, akkor mi a különbség? Lehet, hogy mi vagyunk mások? Lehet, hogy mi nem vagyunk olyan nyitottak a Szentlélek tüzére, mint azok a korai tanítványok voltak? Miután ez a háromezer ember megtér, mindenegyes kereszténynek, minden korábbi megtértnek huszonöt új kereszténynek kell gondját viselnie.

Felmerül bennem a kérdés, hogy vajon mi alkalmasak lennénk-e arra, hogy huszonöt új kereszténynek a gondját viseljük? Valaki statisztikát készített és elmondta, hogy 33 keresztény 365 napi munkája teszi lehetővé azt, hogy egy új keresztény megszülessen. Pedig a Szentlélek ugyanaz, úgyhogy valószínűleg mégis bennünk van a hiba.

Szeretnék egy pár gondolatot elmondani, hogy hogyan növekedhetünk a Szentlélek erejében.

Tény, hogy befogadtuk a Szentlelket. Ha minket megkereszteltek, megbérmáltak, akkor miénk a Szentlélek. Az a kérdés, hogy mennyire hagyjuk, hogy a Szentlélek ereje működjön az életünkben, és ez az a kérdés, amiről szeretném, ha elgondolkoznátok a mostani tanítás után.

Az életetek mely területei zárják le a Szentlélek munkáját bennetek?

Azt olvassuk az Írásokban, hogy a Szentlélek templomai vagyunk.

Lehet, hogy szokatlan külsejű, formájú templomok vagyunk, de mégis templomok vagyunk. Isten a sokféleség Istene.

Nagyon különbözőeknek teremtett bennünket. Vannak magasak, soványak, de vannak alacsonyak, kövérek. Van, aki szereti a kék színt, van aki inkább a vörös színeket kedveli. Hogyha körbenézel és megnézed azokat, akik körülötted ülnek, látod, hogy mennyire különbözőek vagyunk. És mégis mindezek az emberek mindannyian a Szentlélek templomai.

Isten úgy döntött, hogy bennünk fog élni. Ez azért elég meglepő dolog, nem? Olyan kérdés ez, amin tényleg érdemes elgondolkozni. Isten bennem él a Szentlélek ereje által. Kiválasztott, elhívott és elfogadott minket. Tehát az Isten használni akar minket, mindannyiunkat, mert akar tenni valamit általunk, mindannyiunk által. Mi az, amit én általam tenni akar az Isten? Mindannyian egyediek vagyunk. Mindannyian különböző helyén vagy különböző szintjén vagyunk a szellemi életnek. Mindannyian különböző ajándékokat, talentumokat kaptunk az Úrtól. Az Úr fel akarja használni ezeket az ajándékokat mások hasznára, mások épülésére.

Használjuk ezeket az ajándékokat? Szolgáljuk egymást a Szentlélek erejével?

Tudjuk azt, hogy Isten nekünk, személy szerint milyen ajándékokat adott? Ha most közületek egy pár embert megkérnék, hogy jöjjön fel ide és megkérdezném, hogy Isten milyen ajándékokat adott neked, el tudnád mondani?

Ez nem körkérdés, ez nem büszkeség kérdése, ez egy ténykérdés. Tehát tény az, hogy Isten mindannyiunknak karizmákat adott. Egyeseknek ilyet, másoknak olyat, úgyhogy együtt alkotjuk Isten Egyházát. Tehát rendkívül fontos és rendkívül nagy felelősség, hogy tudatában legyünk annak, Isten nekem pontosan milyen ajándékokat adott.

És itt nemcsak a nagyon látványos karizmákról beszélek. A korintusi levél 12. fejezetében olvashatunk olyan karizmákról, mint a csodatevő erő, a gyógyítás, a prófétálás, de vannak más, kevésbé látványos ajándékok is. Nagyon sok van. Az, hogy Isten esetleg általad nem prófétál vagy általad nem gyógyít meg embereket, az nem jelenti azt, hogy neked nincsenek személyre szólóan egyéni ajándékaid.

Azért beszéltem ilyen sokat a tanítás elején a Szentlélekről, mert Ő az, aki megmutatja számunkra, aki elvezet bennünket arra, hogy Jézus az Úr. Az egyik módja annak, hogy az Úr segít bennünket felismerni ezt az igazságot az, hogy megadja a Szentléleknek ezeket a karizmáit.

Hogyan találhatod meg azt, hogy neked személy szerint milyen ajándékod van? Tehát mit kell tenned, hogy rájöjj, milyen ajándékod van?

Az első, hogy Istennel bensőséges, mély kapcsolatban kell lenned! Beszélned kell Hozzá, de meg is kell tudnod hallgatni, amit mond! Emlékeztek, az Ószövetségben Sámuel, ez a fiatal fiú hallja az Úr hangját. És amikor harmadszorra hallja a hangot, akkorra már tudja, hogy amikor ujra hallja majd, azt kell mondania: „beszélj hozzám, Uram, hallja a Te szolgád."

Azt hiszem, hogy mi néha mást mondunk az Úrnak. Azt mondjuk: hallgass Uram, most szólni akar a Te szolgád. Pedig mindkét irányra szükségünk van.

Beszélnünk is kell tudni az Úrhoz, de meg kell tanulnunk meghallgatni Őt. Meg kell tanulnunk jobban hallgatni tudni, mint beszélni.

Hogyha bensőséges kapcsolatban vagyunk az Úrral, akkor meg tudjuk hallani az Ő hangját. Meg tudjuk tanulni azt, hogy felismerjük, mikor beszél Ő hozzánk.

Beszélhet például az Igével. Beszélhet a testvérek által, a közösség által. Beszélhet az egyházi hierarchia által. Beszélhet a társadalomban történő események által. Ha közel vagyunk hozzá, felismerjük azt, hogy mikor szól hozzánk. Tehát az egyik módja annak, hogy hogyan halljuk meg, hogy mit mond a számunkra Isten, az az, hogy odafigyelünk Rá és meghallgatjuk Őt. Nagyon egyszerű dolog ez tulajdonképpen.

Az igazi kérdés, ami ehhez kapcsolódik, sokkal nehezebb: megtesszük-e azt, amit meghallunk? Egy másik módja annak, hogy hogyan jöhetünk tisztába az ajándékainkkal az, hogy megkérdezzük a körülöttünk élőket a közösségben, mert az emberek látják bennünk a karizmákat. De olyan embereket kérdezz meg, akik nem hízelegnek, akik az igazat mondják! Mert vannak emberek, akik nagyon kedvesek, elmondják azt, amit szerintük mi hallani szeretnénk. De ez egyikünknek sem segít valójában.

Az igazságot kell hallanunk! Biztos vagyok benne, hogy mindannyian, akik itt vagytok, tudjátok, hogy a kö-

zösségbeli társaitoknak, vagy a körülöttetek élőknek milyen ajándékaik vannak.

Nálunk otthon hetente van ilyen imaösszejövetel, minden pénteken huszan vagy harmincan együtt imádkozunk. Tegnap este például tiértetek és énértem is imádkoztak. Amikor arról döntünk, hogy ki mit tegyen az imacsoportban, akkor azt nézzük meg, hogy milyen ajándékai vannak az illetőnek. Tehát amikor például a dicsőítésre kerül a sor, akkor tudjuk, hogy ki az a két-három ember a közösségben, akinek erre karizmája van. Nagyon egyszerű emberek vagyunk. Ha valakinek van egy Istentől kapott ajándéka, akkor az azért van, mert az Úr használni akarja. Így azokat kérjük meg, hogy dicsőítsenek, akik jók a dicsőítésben.

Ez azért elég egyszerű. Mégis sok olyan találkozón veszek részt, ahol az vezeti az imádságot, akinek nincs adománya erre. Azért vezetik ők az imádságot, mert most pont rajtuk van a sor. De én nem hiszem, hogy az Isten így akarna munkálkodni. Amikor nálunk arra kerül a sor, hogy tanításra gyűljünk össze, akkor olyasvalaki tanít, aki jól tud tanítani. Amikor imádkozni kell az emberekért, akkor vannak ott olyanok, akik nyitottabbak a Lélekre abban a pillanatban, mint esetleg mások, úgyhogy akkor ők imádkoznak.

Az a lényeg, hogy azokat az embereket kérjük meg mindig, hogy szolgáljanak, akiknek erre megvan az adományuk!

Ha tudni akarod, hogy neked milyen adományod van, kérdezd meg a körülötted élőktől és a közösség tagjaitól! Természetesen ebben a folyamatban nagyon fontos az egyházi vezetőknek a megkülönböztetési adománya. De sokkal erőteljesebben megtapasztalhatjuk a Szentlélek kiáradását, ha használjuk az általa adott ajándékokat. De őszintéknek kell lennünk az emberekhez, meg kell nekik mondanunk az igazat!

Egyszer meghívtak, hogy egy nagyon fontos gyógyító szolgálaton vegyek részt és azt vezessem. Egy nagy konferencia volt. Nagyon jól esett, hogy engem kértek meg, mert soha életemben nem vezettem még nagy gyógyító összejövetelt. Amikor összejöttünk az imacsoportomban, elmeséltem a jelenlevőknek, hogy kaptam egy meghívót, hogy vezessem ezt a nagy összejövetelt. Akkor egy idősebb hölgy a csoportban felállt és azt mondta: „Itt valami tévedés van!" „Miféle tévedés?" – kérdeztem én. „Az, hogy neked nincs meg erre az ajándékod! Ezt onnan tudom, hogy minden alkalommal, amikor te imádkozol értem, rosszabbul leszek. Szerintem, te ne vezess semmiféle gyógyító összejövetelt! Taníts vagy tegyél valami mást, de nem ez a te feladatod!"

És igaza volt. Bár előfordult az, hogy imádkoztam emberekért és meggyógyultak, de az is igaz, hogy nincs meg arra az ajándékom, hogy gyógyító összejöveteleket vezessek. Így hát visszaválaszoltam azoknak, akik meghívtak, hogy nagyon sajnálom, de nem tudom elfogadni a meghívást, mert tudom, hogy nincs meg erre az ajándékom. Három nap múlva kaptam meg a választ, amiben azt mondták, nagyon örültek a levelemnek, mert miután meghívtak, rájöttek, hogy hibát követtek el, tehát, hogy nincs meg a gyógyító imádságra az ajándékom.

Szükséged van a test, Krisztus teste megkülönböztetésére a szolgálatokban, mert ez segít. Szükségetek van olyan őszinte emberekre, mint ez az idősebb hölgy, aki nekem segített.

Nagyon egyszerű az, amit mondani szeretnék. Könnyű hallani a tanítást, de elég nehéz megcsinálni. Nagyon régi már ez a mondás, de azt gondolom, hogy sokkal inkább meg kell cselekednünk, mint korábban tettük!

Nyitottabbnak kell lennünk a Szentlélekre. Fel kell ismernünk azokat az ajándékokat, amiket nekünk adott az Úr.

Biztosnak kell lennünk abban, hogy milyen ajándékokkal rendelkezünk. Megbizonyosodhatunk erről, ha imádkozunk és ha odahallgatunk az Úrra. Megbizonyosodhatunk akkor is, ha beszélünk erről a barátainkkal, a vezetőinkkel, az imacsoport tagjaival, mert ők segítenek abban, hogy felismerjük ajándékainkat. Látni fogjuk, hogy amikor használjuk az ajándékunkat, akkor abból gyümölcs sarjad.

Ez mindig a végső próba, hogy hoz-e gyümölcsöt az én ajándékom. Amikor az Egyház a karizmatikus megújulást szemléli, akkor a gyümölcsöt keresi benne, nem az izgalmat és nem a rajongókat. Ezek nem rossz dolgok, de nem ez érdekli az Egyházat igazán. Amit a püspök és az egyházi vezetők mindig kérdeznek, az az, hogy mi a gyümölcse.

A jó gyümölcs az, amely bizonyságot tesz arról hogy kik vagyunk. Azt szeretném kérni tőletek, hogy tekintsétek át, milyen ajándékokat kaptatok Istentől. Kérdezzétek meg újra az Urat: „Uram, tényleg nyitott vagyok Előtted, elég nyitott vagyok Előtted, Lelked Előtt?"

Hívjuk be a Lelket az életünkbe, a szívünkbe, hogy mutassa meg, hogy mi az, amiben meg kell változnunk! Higgyetek abban, hogy az Úr cselekedni akar bennetek, tehát akarja ezt a változást, és csak arra vár, hogy végre odafigyeljünk Rá, és megragadhassa figyelmünket, aztán akkor beszélni fog hozzánk.

Négy gyermekem van. Amikor a két kisebbik még pici volt, előfordult, hogy késő este jöttem haza. Megvártak, hogy beszélhessenek velem. Ugráltak az ágyon és azt akarták, hogy az apuci felvegye őket. Akkor tényleg tudtam velük beszélni. Meg tudtam tőlük kérdezni,

hogy mit csináltak egész nap. El tudtam mondani nekik, hogy mennyire szeretem őket. Tudtam segíteni a problémáikban, és ez azért volt lehetséges, mert odafigyeltek rám akkor.

De az is előfordult, hogy hazajöttem és nem vártak. Beléptem a házba és hallottam, hogy működik a tévé. Hazajöttem, beléptem a szobába, azt mondtam nekik: „Sziasztok fiúk, hazajött apu!", de ők azt mondták: „Pszt... most mással foglalkozunk, nézünk valamit a tévében, maradj csöndben apa!", s akkor kimentem. Nem tudtam velük beszélni. Ugyanúgy szerettem őket továbbra is, mint az előző nap, de nem figyeltek rám. Úgyhogy ha megszólaltam volna, csak magamat hallhattam volna. Beállhattam volna a szoba közepére és mondhattam volna nekik, „szeretlek titeket... hogy vagytok... mi történt ma...", de abszolút semmiféle választ nem kaptam volna. A tévé megragadta egész figyelmüket.

Mi is gyermekek vagyunk! Istennek szüksége van a figyelmünkre! Rengeteg dolog vonja el a figyelmünket Istentől. Rengeteg minden vonja el a figyelmünket, az időnket, a pénzünket Istentől.

De Isten ma azt mondja nekünk:

Figyeljetek rám, hadd mondjam meg nektek, mennyire szeretlek! Hadd mutassam meg, hogy mit akarok tenni veletek! Gyertek és mondjátok: Igen Uram! És engedjétek, hogy megmutathassam, mennyi mindent teszek veletek, ha odafigyeltek rám!

És akkor majd olyanok lehetünk, vagy még olyanabbak lehetünk, mint a korai keresztények!

Arra kérlek Uram, segíts abban, hogy ma jobban odafigyelhessek Rád egész nap! Segíts abban, hogy teljesen nyitottak tudjunk lenni a Lélek előtt! Még több erőre van szükségünk, Szentlélek, Úristen!

Kérünk, mutasd meg számunkra az ajándékokat, amiket nekünk adtál! Mutasd meg, hogyan használhatjuk ezeket a Te dicsőségedre! Taníts meg bennünket, Uram, arra, hogy hogyan hallgassunk oda Rád! Ámen.

Charles Whitehead
az ICCRS elnöke

Az Isten Szentlelkéből újjá nem született ember szerint Jézus tanításai nagyon egyszerűek. De ha megkereszteltettünk Szentlélekkel, rájövünk, hogy „felhő és homály van körülötte". Ha szorosabb kapcsolatba kerülünk Jézus Krisztus tanításaival, kezdjük a dolgokat valódi mivoltukban látni. Jézus tanításainak megértésére csak egyetlen egy mód van: ha a Szentlélek világossága átjárja bensőnket. Ha még sohasem oldottuk le sarunkat lábunkról (2Móz 3,5), azaz nem hagytuk abba a vallásos közhelyek mondogatását, és ha még sohasem szabadultunk meg attól a nyegle bizalmaskodástól, amivel Istenhez szoktunk közeledni, akkor még az is kérdés: voltunk-e valaha is az Ő jelenlétében. Azok az emberek, akik fecsegnek és bizalmaskodnak előtte, még sohasem találkoztak Jézus Krisztussal. Miután felszabadult örömmel és meglepetve felismerted, mit **tesz** Jézus Krisztus, áthatolhatatlan homályba jutsz, hogy ráébredj: **kicsoda** Ő. Jézus mondta: *„Hozzátok intézett szavaim lélek és élet"* (Jn 6,63). A Biblia csak szóhalmaz volt nekünk – felhő és homály –, de a szavak hirtelen lélekké és életté válnak, mert Jézus Krisztus egy adott helyzetben újra mondja nekünk őket. Ezen az úton szól Isten hozzánk, nem álmok és látomások által, hanem Igéjében. Istenhez csak a legegyszerűbb úton, az Ige által juthat el az ember.

Részlet Oswald Chambers: Krisztus mindenek felett című könyvéből

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Két dologról szeretnék tanúbizonyságot tenni.

Először talán a legfontosabbal kezdeném, ami hosszú évek alatt történt meg velem. Ez egy csodálatos gyógyulás. Gerincvelőkárosodást kaptam 1988-ban és az orvosok szerint ez nehezen gyógyítható betegség, ami a központi idegrendszert támadja meg. Ez a kórtünet, és mivel még nagyon gyerekcipőben jár az ideggyógyászat ezen a területen, nem vigasztaltak, hogy ebből meg lehet gyógyulni.

Hála Istennek, nekem akkor már volt hitem és nem vettem komolyan, amit állítottak, mert tudtam, hogy amit az Isten ráhelyez az emberre, azt le is tudja venni. Tehát bíztam és az évek folyamán az Ige olvasása és az elmélyülés által csodálatos folyamat indult meg bennem. Ahogyan a lelkem gyógyult sok gyermekkori és egyéb sérülésből, úgy a testem is lassan-lassan épült. Hála Istennek, hogy egy-két kisebb tünettől eltekintve teljesen egészségesnek érzem magam. Természetesen ez egy korlátozással jár, kemény fizikai munkát nem végezhetek, és nagyobb terhet sem cipelhetek, de a lényeg, hogy az idegrendszerem és a lelki egyensúlyom helyreállt.

Dicsőség az Úrnak ezért az ajándékért és az Ige által történt gyógyulásért!

A következő tanúságtétel egy emberi kapcsolatról szól. Több éven keresztül, illetve több évtizeden keresztül mély sérülést okozott nekem valaki, folyton megsértett, időnként pedig helyrejött a dolog. Úgy tűnik begyógyul, aztán megint létrejön. Pontosabban arról van szó, hogy vannak bizonyos emberek, akiknek olyan a természetük, hogy az a jó nekik, ha valakit megsértenek, vagy ha jól belemarnak az emberbe, mint egy mérgeskígyó. Több éve, illetve évtizede tapasztaltam ezt és voltam ennek szenvedő alanya. Lehet, hogy neki fel sem tűnt, hogy milyen fájdalmat okoz, de állandóan belém mart, és utána ő napokig jól volt, én pedig hetekig rosszul. Emiatt lassan-lassan a szeretetlenség kezdett bennem kialakulni. Istennek nagy kegyelme az, hogy bennem megtört ez a folyamat, tehát bizonyos mértékben meg tudtam neki bocsátani és felismertem, hogy minden megpróbáltatás csak addig tart, amíg az Isten, az Úr engedi. Tehát van is egy ilyen mondat az Ószövetségben, hogy csak addig lőhetik ellenségeitek nyilaikat rátok, amíg én engedem. Ezt mondja az Úr.

És én úgy lassan-lassan kezdtem megbocsátani, mert nagyon elmélyedtem az Igében és én az Úrral akartam beszélgetni és Tőle kértem vigaszt és tanácsot, Hozzá folyamodtam. Mindannyiszor, amikor megbocsátottam, amikor éreztem, hogy az illető személy a méregfogát belémvágta, felismertem, hogy ez mennyire rövid időre szól. Bizonyos mértékben megkönnyebbülök, de amikor vele találkozom, akkor elég csak a látása vagy a közelsége és már rögtön éreztem azt a gátló és bénító hatást. Nemcsak azért volt ez, mert ő egy rossz természetű ember, hanem én annak is tudtam ezt be, hogy asztrológiával foglalkozik.

Ő ebben el is mélyült, pedig egy mélyen hívő ember nem a csillagokban való hitet tartja fontosnak, hanem az egy igaz, élő, örök Istenben való hitet és a Jézus Krisztusban való hitet, az üdvösséget.

Felismertem, hogy az asztrológia olyan dolog, ami összefügg egy érdek-orientált és egy értelem-orientált tanítással, amivel az ember szívét fogságban tartja. Tehát valamilyen tanítást, tudást ad, és ezzel megkötözi az embert. Viszont Isten teljesen szabad akaratú embert al-

kotott és megadta az emberi méltóságot. Hozzá folyamodhatunk időről időre igaz prófétáin át. És amikor felismertem, hogy az asztrológia megkötözi az embert, fölismertem azt is, hogy az én természetemet is megbilincseli.

Ha nekem megvan a Szentírásom és az Úrtól várom az üdvösségemet, akkor minek nekem azt tudnom, hogy én milyen vagyok, vagy hogy milyen a természetem, ha Benne remélek, Őbenne hiszek, sőt szeretem Őt. Másrészt minek tudni azt, hogy mi lesz a jövő? Ha történetesen még a sorsról bizonyos végzetes dolgokat tudna mondani, akkor sincs igaza, mert Isten kegyelme minden fölött áll.

A Mennyei Atyának a kegyelme ott van minden fölött. Lehetséges az, hogy csodálatos módon egy megtérés utáni élet már más, mint egy megtérés előtti. Mert az ember amikor találkozik Jézus Krisztussal és beletemetkezik az Ő kereszthalálába, akkor a régi ember meghal és az Ő megváltása során befogadja a szívébe Őt, az Ő szeretetét, akkor ezzel feltámad Vele együtt. Tehát akkor már számomra nincs sors, meg nincsenek olyan dolgok, vagy predesztinációk, hogy „neked ez van kiszabva", stb.

Ez a személy engem megkötözött, mivel ő is megkötözöttségben élt, és állandóan ezt a negatív atmoszférát árasztotta magából. Ez figyelemreméltó dolog volt számomra, hogy erre rájöttem és ezért kerültem a vele való mindenféle találkozást és társalkodást. Azt is kértem az Úrtól, az Istentől, hogy ne legyen vele dolgom. De ennek ellenére úgy néha, ha rágondoltam, vagy pláne hogy ha találkoztam vele – akárhol is voltam –, akkor valamilyen módon nem tudtam szabadulni fojtó hatásától. És éreztem, hogy talán az a probléma, hogy nem szeretem.

Az Úr Jézus azt mondta, hogy szeressétek ellenségeiteket és tegyetek jót üldözőitekkel. Akkor, amikor elfogadtam őt olyannak amilyen, akkor érdekes dolog történt velem. Nem volt látványos dolog, de igazából akkor fogadtam el őt is, mint Isten teremtményét, és akkor tértem meg igazán. Mert az Isten a jókra meg a rosszakra is ugyanúgy árasztja kegyelmét és mindenki mehet Hozzá. Tehát mindenkit hív és vár, csak az ember az, aki nem ismeri ezt fel mindig... és sok mindent meg kell tapasztalni, amíg végül szabad akaratából tud dönteni az Úr mellett. Elfogadja Istent, mint üdvösségét... és hozzá megy, mint Atyjához.

Történt egyszer, hogy nagyon siettem. Sok munkám volt, és egy kicsit elcsúszott időben az étkezésem, és véletlenül elvágtam a kezemet. Feltartottam a kezemet és ezt a szenvedést felajánlottam őérte, akire nehezteltem. Különösebb megfontolás nélkül tettem, tehát a Lélek indított erre és valahogy úgy éreztem, hogy ettől kezdve megbékéltem és teljes mértékben megszűnt a gátló, nyomasztó hatás. Persze már régebben is imádkoztam őérte, most is imádkozom.

Ha eljön az ideje, az Úristenhez biztosan el fog jutni, ha azt a kegyelmet elfogadja és mellette dönt. Mert nem elég a kegyelem, amely, mint lehetőség meg van adva, de az embernek tudatosan is kell döntenie. Ezért lehet imádkozni, hogy valaki például tudatosan tudjon dönteni és tudja magát elkötelezni az Úr mellett.

Kérni kell a Szentlelket, ha valakinek van ilyen ismerőse, barátja, akit meg akar menteni, mint egy emberhalász, lelket akar menteni. Ez is egyfajta engesztelés.

Még egy rövid történetet szeretnék elmondani.

Történt egyszer, hogy mentem valahova gitározni és leszólítottak az utcán. A lakásunk alatt van egy pincehelyiség, ami ki lett alakítva vendéglővé. Annak a vendéglőnek a gitárosa akart nekem adni egy gitártokot. Mondtam, hogy jó rendben van. Mindenáron akart velem valami üzletet kötni. Egyik nap este volt, amikor már le szoktam pihenni, vagy imádkozom, elmélkedem vagy Szentírást olvasok. De akkor úgy döntöttem, mégis elmegyek és amint lementem a pincerészbe, találkoztam a tulajdonossal is. Köszönő viszonyban voltam már vele régóta, de hosszabban nem beszélgettünk sohasem. Apámat is ismerte (aki 1989-ben elhunyt) és nagyon kedves volt. Most arról kezdett el mesélni nekem, hogy milyen kevés vendég van és milyen nehéz a helyzet. Minden romlik, ilyen ez a világ, sőt rossz ez a világ. Én fenntartással voltam az ilyen emberekkel, akik úgy a világba belefelejtkeznek és a világba helyezik a bizalmukat, mindent a világtól várnak. Ezért mindig három lépés távolságban szoktam lenni az ilyen dolgoktól és az ilyen emberektől. Most valahogy nem éreztem úgy, hogy nekem fedezékbe kellene vonulnom. Olyan emberinek éreztem a helyzetet. Nem szóltam közbe, csak hallgattam, hogy mit mond. De egyszer megszólaltam, és azt mondtam: „Jézusban van üdvösség." Erre annak az embernek teljesen kivirult az arca, a szeme felragyogott, és azt mondta: „Hát igen, persze", és egy kis idő múlva azt mondta: „gyakorló római katolikus vagyok" és lényegében befejezte a világról való eszmecserét, mert mintha újjászületett volna. Nagyon normálisan váltunk el és teljesen csodálatos, leírhatatlan hatású volt rám ez a dolog.

Most következik a másik dolog, ami címe ennek a tanúságtételnek. Amikor fölmentem a lakásomba meg utána egész nap olyanfajta békesség, örömmel teli szeretet járt át, hogy ezt még nem tapasztaltam soha. A békesség és az öröm együtt volt. Nem az a fajta kicsattanó zabolátlan öröm, hanem az a fajta ujjongó, kicsattanó öröm, de együtt a békességgel is. Látszólag ellentmondásban vannak, de mégsem volt ellentmondásban. Tudom, hogy az érzések nem mérvadóak, de mindenképpen egy nagyon mély átélés volt ez, és az átélésen van a hangsúly. Az érzések szerintem kísérő jelenségek, és ezekre azért van néha szüksége az embernek (nekem is), mert hatalmas erőt és vigasztalást adnak. Megtapasztaltam azt, hogy most hatalmas mennyei ajándékot kaptam. Kívánom, hogy mindenki tapasztalja ezt meg, aki csak tanúságot tesz Jézusról. Mert Ő mondta, hogy hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek amíg van idő.

Végül még egy esetet szeretnék elmondani arról, hogy lehet segíteni, amikor látjuk, hogy küszködik valaki.

Már régebben történt, hogy utaztam buszon és volt ott valaki, aki hangos szóval kezdett az Úrról beszélni az utasoknak. Mivel nagyon különböző emberek vannak egy buszon, mindenki felé nehéz beszélni egyszerre. Azt tapasztaltam meg, hogy ez az ember csak úgy beszél, beszél, de nem figyelnek rá az emberek. Akkor kikötött egy fiatal srácnál, aki valamennyire figyelt rá. A fiatal gyerek fogékony Isten Igéjére. Akkor elkezdett neki Jézusról beszélni. Úgy láttam, hogy az a fiatalember erőlködött, hogy figyeljen rá, de valami oknál fogva nem tudott továbblépni. A következő megállóban leszállt az evangelizációs barátunk, és akkor átéreztem ezt a félig sikerült helyzetet. Abban a fiúban valami megmozdult, de aztán nem volt továbblépés. A lelkiismeret nem bírt bennem nyugodni, oda kellett hozzá mennem. Először megpróbáltam elhessegetni a gondolatot. Én olyan jól ülök itt a magam helyén, nem akaródzott felállni, de nem bírtam megállni, hogy ülve maradjak s odamentem hozzá. Azt mondtam, hogy hallgassa meg az igazságot, a bölcsességet. Azt mondta, hogy ő szeretné, de „nekem érvek kellenek".

Őbenne a gondolkodás szintjén valami megmozdult, de nem tudott valamit elrendezni. Nem tudta meghozni azt a bizonyos döntést, mert ismeret híján volt. Lehet, hogy még nem hallott Jézusról. Akkor én azt mondtam neki, hogy na jó, érvekre, mindig lehet ellenérveket gyártani, de azt ugye elismered, hogy a hit nagyobb mint a tudás. Azt mondta, hogy igen, azt elismerem. Erre így válaszoltam: „Barátom, akkor akarj hinni." És akkor ezzel szállt le, hogy ez volt az utolsó megjegyzésem neki, talán két vagy három mondat, amit mondtam, de ebből rájöttem, hogy én nem gondolkodtam, hogy mit fogok neki mondani, de ez jött ki belőlem, hogy igenis nagyon fontos az odaszánás. Hogy az embernek minden idegszálára szükség van, hogy meghozza azt a döntést Jézus mellett és kiálljon a hit mellett, pláne amit megtapasztalt, és megbizonyosodott róla. Ámen. Dicsőség az Úrnak!

Stefszki Ferenc

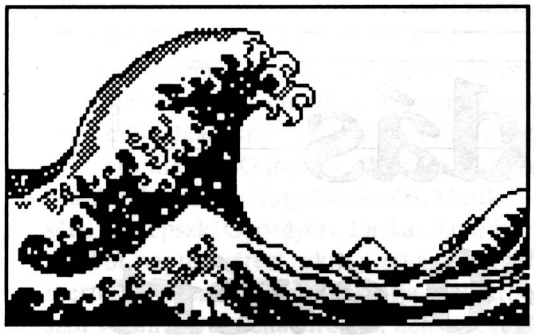
KATOLIKUS KÖNYVESBOLT AZ INTERNETEN

www.hpconline.com/inter/konyv

Katolikus könyvkiadók teljes választéka egy helyen.

Bibliák, Biblia kommentárok, imakönyvek, lexikonok, szótárak, folyóiratok, teológia, regények, lelkiségi írások, szentek élete, katekizmus, hitoktatási segédanyagok, gyermekkönyvek, szépirodalom, verseskötetek, levelezőlapok, CD-k, videó, ...

»Kutassatok az Úr könyvében és olvassatok...«
(Iz 34,16)

Szeretetem, mint az óceán

Jézus ezt mondta nekem, amikor elkezdtek az Oltáriszentség előtt prófétálni a karizmatikus találkozón:

„Örülök, hogy Úrnak neveztek, és ezt a jelszót választottátok. Valóban Úr vagyok, aki vaspálcával kormányozom. Erővel és hatalommal uralkodom a természet, és a teremtett dolgok fölött.

De titeket, akiket képmásomra, hasonlatosságomra teremtettelek, nem akarlak erővel és hatalommal uralmam alá vetni.

Szelíd és alázatos szívvel állok előttetek, bebocsátást várva és remélve. Mindannyiatoknál mélyebbre aláztam magam, hogy egyikőtök se féljen. Békességet és üdvösséget akarok nektek adni.

Arra vágyom, hogy szeressetek, de a kapukat nektek kell kinyitni önként és szabadon.

Szeretetem, mint az óceán, amely ostromolja (nyaldossa) a partokat, újra és újra felkínálva magát a szomjas földeknek, de a zsilipeket, amelyeket ti állítottatok, nektek kell felhúzni.

Ti Úrnak neveztek... Miért nem adjátok át az elzárt területeket? Azokat, amelyeket szeretetem elől elzártatok? Mindenkinek vannak ilyen területei. Kérlek, hogy nyissátok meg azokat szeretetem tengere előtt, hogy átjárjam, termővé tehessem azokat.

Tudom, hogy nem tudtok mindent egyszerre átadni, ti úgy gondoljátok, hogy nem tudtok. Nyissátok meg nagylelkűen most a zsilipeket, az ellenállásokat, a halogatásokat, a kislelkűség és a félelem zsilipjeit. Nemde, ha én vagyok az Úr, amint mondjátok is, nincs-e hatalmam mindent elvégezni helyettetek, tőletek csak nagylelkű önátadást kérek és bizalmat.

Én végzem el a munkát. Mindennap új területeket elfoglalva, amíg minden az enyém lesz bennetek.

Gyenge kis gyermekeim vagytok. Adjátok át nekem ezt a gyenge kis hitet, erőtlen reményt, és meglankadt szeretetet!

Ugye, amikor megáldottam a kenyeret és a halat, mennyi embert jól lakattam? Én ne tudnám, hogy nem csak kenyérrel él az ember... hanem Isten Igéjével.

Éljetek az én Igémmel. Kérjetek bátran testi és lelki gyógyulást. Betegségeiteket én már elhordoztam. Teljes hittel kérjetek gyógyulást, ehhez jogotok van. Én senkit sem küldtem el, aki gyógyulást kért és hitt bennem. És én ugyanaz vagyok tegnap, ma és mindörökké.

Mivel kevesen vannak, akik értetek imádkoznának, saját magam gyógyítalak titeket.

Mikor a körmenetben végigvisznek engem, mindazokat meggyógyítom, akik teljes szívvel hisznek bennem és néznek rám, amikor elhaladok mellettük. Ne gondoljátok, hogy merész beszéd ez. Nem azt mondtam-e, hogy „Jöjjetek hozzám mindannyian, akik fáradtak és terhelve vagytok. Én megenyhítlek titeket." És ha mindenhatóságom többet akar adni? Leveszem a betegség és a lelki elnyomottság igáját rólatok, mert Úrnak neveztetek engem. Ez nemcsak egy mondás. Ha szívből neveztek így: „Jézus az Úr", én benne vagyok erővel és hatalommal!!! Ha hisziteket..."

M

PRÓFÉCIA

Hálaadás az elmúlt 20 évért

(Elhangzott a VI. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón, 1997 november 1-én a Budapest Sportcsarnokban.)

Amikor az elmúlt **20 évre** visszatekintek, a hála szavai törnek fel szívemből, és szeretném, ha a ti szívetek is megtelne hálával. Mert ami történt, az nem emberi tervezésből, nem egy felülről jövő rendeletből, hanem **Isten végtelen jóságából és a Szentlélek ajándékozó szeretetéből történt.**

Csodálattal kell meghajolni az isteni bölcsesség előtt, hogy a kommunizmus évei alatt, amikor minden annyira zárt volt, amikor szinte lehetetlen volt kapcsolatokat teremteni külföldiekkel, annyira egyház-ellenes hangulat volt, akkor **a Szentlélek elkezdte egyik napról a másikra csodálatos munkáját a szívekben... elindult a tűz, megállíthatatlanul** és egyre többeket érintett meg. **A 70-es évek végén berobban Isten Országa** a Szentlélek által ebbe a kis országba (Magyarországba). Elkezdett a Szentlélek működni, mozogni és hódítani az emberi szívek mélyén. Hogy pontosan mikor, honnan és hogyan jött a Szentlélek, azt nem tudjuk, hiszen Jézus maga is azt mondta: *„a szél ott fúj, ahol akar... hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön"* (Jn 3,8)

Ugyanakkor azt tudjuk, hogy emberi közvetítők kellenek a Szentlélek tüzének továbbadásához. Kell, hogy aki befogadta ezt a tüzet, az merje továbbadni, megosztani másokkal és merjen másokat meghívni Isten Országába. Áldottak azok az emberek, férfiak és nők, papok és szerzetesek, akik engedték felgyulladni szívükben a Szentlélek tüzét és mindenütt terjesztették, ahová csak eljutottak!

- Hálát adok azért, hogy **1979 december 5-én találkoztam én is egy katolikus pappal, aki a fejemre tette a kezét és imádkozott értem!**
- Hálát adok azért, hogy az **imacsoport**, amely akkor körülvett a Pesti Ferenceseknél, megnyílt a Szentlélek előtt!
- Hálát adok, hogy a **Szentlélek tüze** fellobbant közösségünkben és kezdett terjedni!
- Hálát adok azokért az első lelkes **imaösszejövetelekért**, amelyeken úgy éreztük, megszűnt az idő. Este 11-kor alig akartunk hazamenni, mert annyira izzott a levegő Isten jelenlététől. Szinte megszűnt a világ körülöttünk, és úgy éreztük, ott járkál a szobában Jézus Krisztus, az élő Isten.
- Hálát adok az első **karizmák** megszületéséért! Amikor nem tudtunk hova lenni az ámulattól, hogy Isten ennyire szeret bennünket.
- Hálát adok a **nyelvek ajándékáért**, az első prófétai szavakért, amelyek Isten jelenlétével töltötték meg a levegőt! Végigfutott rajtunk a remegés, amikor kimondtuk Isten szavát, vagy amikor más próféciája megérintette szívünket.
- Hálát adok az első **gyógyulásokért**, amikor legnagyobb csodálkozásunkra gyógyíthatatlan betegek meggyógyultak!
- Hálát adok azokért a **zenész testvérekért**, akik dalaikkal lángra lobbantották bennünk a Szentlélek örömét! Hálát adok Illésy Pistiért, Márton Gáborért, Hollósy Péterért, Rőmer Karcsiért, akik engedtek a Szentlélek ösztönzésének és gitározásukkal lendületet adtak a találkozóknak, nem sajnálták az időt, hanem mindent az Úrnak adtak!
- Hálát adok azokért, akiket a megújulásból a Szentlélek **papi és szerzetesi hivatás felé** fordított! Hálát adok Horváth Roziért (ferences), Balog Péterért (premontrei), Andrásfalvy Jánosért (Szalézi rend), a Nyolc Boldogság közösségért, a Szent Ferenc kis testvérei világi rendért, az Élet Kenyeréért, és mindazokért, akik ezen az úton járnak, és itt találták meg hivatásukat Krisztus szerelmében!
- Hálát adok az első **Kassai téri misékért**, amikor a Szentlélek templomában vasárnap délutánonként együtt lehettünk és dicsérhettük az Urat! Ezt is a Szentlélek hozta össze, Márton Gábort ösztönözve, hogy sürgesse a misék létrejöttét.
- Hálát adok, hogy a **Jézussal való szentségi találkozás által** mindenki megtalálta katolikus gyö-

kereit! Hatalmas pillanatok voltak, amikor a Szentáldozás után leborultunk Jézus előtt és Ő fölszabadított bennünket a dicsőítésre.

Hálát adok **paptestvéreimért**, akik a Szentlélek ösztönzésére igent mondtak a megtérésre és a teljesebb odaadásra! Hálát adok Forrai Botondért, Kemenes Gáborért, Kovács Gáborért, Maklári Istvánért, Nagy Sándorért, Marik Tamásért, Zselepszki Györgyért, Farkas Andrásért, és a többi paptestvérért, akik a 80-as évek elején mertek dönteni a Szentlélek útja mellett! Sokszor kigúnyolva, néha elrejtve, néha megalázva, de az igazság biztos tudatával hordozták a Szentlélek tüzét és tovább adták mindenkinek, akivel csak találkoztak.

Hálát adok azokért a **külföldi paptestvérekért és világiakért**, akik bátorítottak bennünket az első években! Hálát adok Johann Koller atyáért, a bécsi plébánosért, Hervé Maria Cattáért, Jack Philippért, Ralph Martinért, és az amerikai testvérekért, akik egy-egy rövid látogatásukkal távlatot nyitottak előttünk, hogy a Lélek milyen nagy erővel működik a világegyházban és erőt öntöttek belénk!

Hálát adok a 80-as évek vége felé meginduló **Élet a Lélekben szemináriumokért és a gyógyító szemináriumokért**! Hálát adok Isten végtelen irgalmáért és jóságáért, amely kiáradt ezeken a szemináriumokon keresztül! Hálát adok a sok száz megtérőért, akiket megérintett a Lélek a szemináriumokon és megváltoztatta az életüket!

Hálát adok azért a **sok száz kisebb-nagyobb, testi vagy lelki gyógyulásért**, amelyek létrejöttek a gyógyító szemináriumokon és az imacsoportokban szerte az országban! Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy magasztaljuk Isten végtelen irgalmát és szeretetét, amely ámulatba ejtett bennünket. Ismerve kicsiségünket és gyengeségeinket, Isten végtelen jósága arra méltatott bennünket, hogy eszközei legyünk mások gyógyulásában és üdvösségében. Így életre támadt előttünk Isten Országa! Lehet-e ennél nagyobb ajándék és kitüntetés?

Hálát adok végül a **90-es évek kibontakozásáért**, az újság és könyvkiadásért, amelyen keresztül még többen megismerhették a Lélekben való élet gyönyörűségét!

Hálát adok az **elkötelezett közösségekért, az imacsoportokért**, hogy belőlük mindig új forrásai fakadtak a Szentléleknek!

Hálát adok **mindnyájatok hűségéért**, hogy az első próbatételek után nem fordultatok vissza a Lélek útján, hanem tovább mentetek!

Hálát adok, hogy vállaltátok a **második megtérést**, amelyben már nem saját élményeitek és megtapasztalásaitok állnak a középpontban, hanem az Isten kegyelme és a Neki való teljes önátadás! Hiszen minden növekedés és előrehaladás az Úr által történik.

Dicsérem az Urat és magasztalom az elmúlt 20 év végtelen sok kegyelméért, dicsérem az Urat végtelen irgalmáért és jóságáért. Amen.

Katona István

ISTEN A SZERETET

Megdöbbentő, hogy mi, akik a római katolikus hitet valljuk a magunkénak, és vele együtt Isten feltétlen szeretetének bizonyítékát Jézus Krisztusban, mennyire nem ismerjük fel ennek végtelenségét és jelenvalóságát mindennapi életünkben.

Mindaz a homály, ami körülvesz bennünket, elsősorban Isten igazi arcát takarja el előlünk, s bár Krisztus arca az evangéliumon keresztül nap mint nap előttünk ragyog, mégsem veszszük észre szeretetét. A múlt súlyos torzulásokat okozott a hívő lelkek sokaságában, hiszen Isten tekintélyét, hatalmát hangsúlyozta, megfeledkezve az Úr gyengéd szeretetéről, és egy büntetéstől rettegő félelemvallásnak vetette meg az alapját.

Isten soha nem akarta, hogy féljünk Tőle. Még az Ószövetség heves természetű Istene is oly gyöngéd, oly kegyes az Ő választott népéhez. Az Egyiptomból való megszabadulás nem puszta gesztus az Isten részéről a

zsidó nép felé, hanem az élő Isten örök szeretetének megnyilvánulása.

Vajon Jézus honnan vette ezt a megszólítást: Abba, Atyám, Apukám. Nagy jelentősége van ennek a szónak a mi világunkban is. A család fejét, az eltartót, mondjuk úgy, a létfenntartót illetjük vele. Mindezen túlmenően benne foglaltatik egy szavakkal le nem írható szeretetkapcsolat is, amely Jézus és az Atya között fennállt, az Apa mindent átölelő szeretete és a Fiú mindent befogadó bizalma.

Jézus úgy szerette tanítványait, ahogy az Atya szerette Őt. Van-e tökéletesebb szeretetkapcsolat, mint Krisztus és az Atya között? Isten a mi létfenntartónk, és oda akarja adni, amije van, a kincseit, a gondoskodását, a hitet, mint ahogy már nekünk adta számára a legdrágábbat, az ő Egyszülött Fiát, hogy elvezessen bennünket az örök életre. Meg kell értenünk az értelmünkkel, át kell éreznünk a szívünkkel, hogy az Isten szeretete felülmúlhatatlan és feltétlen. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy távoli ismeretlen Istent imádjunk, aki ugyan a tiszteletet néha megkapja tőlünk, de a szeretetet a legkevésbé.

ELMÉLKEDÉS

János első levelében nagyon tömören és lényegre törően beszél Isten szeretetéről: *„Az Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy az Isten elküldte a világba Egyszülött Fiát, hogy általa éljünk. A szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy Isten szeret minket."* (Jn 4,9-10)

Ha megértjük ezeket a szavakat, már csak egy lépés választ el attól, hogy meg is tapasztaljuk mindazt élő hittel, amiről az Írás szól.

Nem mehetünk el közömbösen a szavak mellett, hiszen az egyetlen reményünk csakis Isten végtelen szeretetében lehet. Egyedül semmik vagyunk, a mulandóság, az enyészet martalékai.

A 103. zsoltárban a következőt olvassuk: *„Az ember napjai a fűhöz hasonlók, virul, mint a mező virága, de egy kis szellő, s máris vége van."*

Minden komoly megtérés előfeltétele szerintem az, hogy az ember Isten kegyelméből tudatosan felismeri helyzetét a világban. Nem kell hozzá nagy tudomány, hogy meglássuk kiszolgáltatottságunkat, még akkor is, ha a XX. század technikai feltételeivel már megpróbálja elhitetni velünk, hogy az ember képes Isten helyébe lépni, és a jövőjét, biztonságát itt a Földön megtervezni és megteremteni.

Félelem és bizonytalanság uralkodik Földünkön, mert Istent magunk mögé toltuk, hogy mi tetszeleghessünk a „Teremtő" szerepkörében. Ám, amit mi „teremtünk", az mulandó, mivel mi magunk is mulandók vagyunk Isten nélkül.

Isten azonban nem a halálra teremtett minket, hanem egy új életre. Ő maga mondja: *„Nem kívánom én a bűnös halálát."* Minden pillanatban ott van a tekintete a tékozló fiún, és mit sem áhít jobban, mint a hazatérését. Miért nem kérjük tőle azt az élő vizet, amit a szamariai asszonynak megígért? Miért nem keressük meg a forrást személyesen, ahol az élet vize buzog?

Miért? Mert félünk és bizalmatlanok vagyunk Isten iránt. *„Barátaimnak mondalak benneteket"* – szólítja meg Jézus a tanítványait (Jn 15,15). Ember, felfogtad ezt? Isten a barátjának tekint. Le kell vetkőznünk a bennünk lévő vallásos neurózist, mégpedig Jézus Krisztus segítségével. Fel kell szabadítanod magadban az Isten szeretetét, hogy átjárhasson és működhessen. Isten nem a félelemre hívott minket.

Kis Szent Teréz írja: *„Nekem eszemben sincs a félelem útján járni, mindig megtaláltam a módját annak, hogy boldog lehessek, s hasznomra fordítsam saját nyomorúságom."* Teréznek megvolt a bizalma Isten feltétlen szeretete iránt, így az Úr „lehetőséget" kapott arra, hogy szentté tegye. A mi életünkben ugyanígy szentségre hív az Isten, rajtunk keresztül is meg akarja mutatni az Ő dicsőségét és mindent átható szeretetét.

A legfontosabb feladat tehát érzékennyé válni az Isten szeretetére. A világban uralkodó köd beárnyékolja antennáinkat. Ha nem tapasztalod meg, hogy Isten maga a szeretet, soha nem gyógyulsz meg, soha nem fakad benned az élő víz forrása. Ha nem nyitod ki a szíved és nem állsz őszintén Isten elé hasonló szavakkal: „Uram, ragyogtasd fel szívemben a Te szeretetedet!", akkor mindig félelemben és bűnben fogsz maradni.

Hagyd, hogy Isten felmelegítsen az imában, az együttlétben, a hálaadásban, az odaadásban! Micsoda kaland!

Életem legnagyobb felfedezése, nap mint nap megtapasztalni Isten szeretetét. És ez a kegyelem minden emberre kisugárzik kivétel nélkül. Csupán egy lépés választ el Istentől, és ezt a lépést sem kell megtenned, mert az Atya eléd jön, mint a tékozló fiúnál, a te dolgod csak hagyni, hogy magához öleljen. Keresztelő Szent János írja: *„Az igazi tökéletes szeretet semmit sem tud eltitkolni az elől, akit szeret."* Isten minden pillanatban fel akarja tárni önmagát előtted, oda akarja nyújtani kincseit, a kérdés csak az, hajlandó vagy-e mindezt elfogadni?

Harmat László
tanár

Kedves Testvéreim, a Katolikus Karizmatikus Megújulás VI. Országos Találkozójának Résztvevői!

A Vatikánból,
1997 október 12-én

A Szentatya örömmel értesült arról, hogy a Katolikus Karizmatikus Megújulás mozgalom országos találkozóját tartja. Ez alkalomból szívélyes jókívánságait küldi és arra kér Benneteket, hogy legyetek mindig hűek küldetésetekhez.

Mint katolikus karizmatikusok, egybegyűltetek a Szentlélek éltető erejének megünneplésére, s ily módon megtapasztaljátok, hogy ajándékai megsokszorozódnak a közös imában és testvéri találkozásban. E találkozónak külön aktualitást ad, hogy vele zárjátok a Jézusnak, Egyetlen Megváltónknak szentelt előkészítő évet, és együtt készültök fel a következő esztendőre, amelyet a Szentlélek jegyében tölt el az Egyház.

A Szentlélek, aki a szívek legédesebb vendége, tárja fel Nektek a Nagy Jubileum mély értelmét és adja meg lelketeknek, hogy ünnepléstek hittel, csalódás nélküli reménységgel, viszonzásra nem váró szeretettel legyen teli.

A Szeretetközösség Lelke, az Egyház Lelke és támasza adja meg Nektek, hogy a karizmáitok és szolgálataitok gazdagsága hozzájáruljon Krisztus Teste egységéhez; adja meg, hogy a világi hívek, a szerzetesek és a fölszenteltek együttműködjenek Isten egyetlen Országának építésén.

A Vigasztalás Lelke, ki az öröm és béke kimeríthetetlen forrása, ébresszen szolidaritást a szükségben szenvedők iránt, adja meg a betegeknek a szükséges támaszt, árasszon bizalmat és reményt a megpróbáltatásban szenvedőkre, élessze fel mindannyiotokban a jobb magyar jövő iránti elkötelezettséget.

Amikor II. János Pál Pápa Mindenszentek oltalmába, különösen pedig a Szent Magyarok oltalmába ajánl Benneteket, szívből adja az Apostoli Áldást Önre, Főtisztelendő Elnök Úr, és minden jelenlévőre egyaránt.

† Mons. Giovanni Battista Re érsek
helyettes államtitkár

Ez a levél, amely elhozta nekünk II. János Pál pápa áldását, nemcsak a VI. Katolikus Karizmatikus Kongresszus résztvevőinek szól, hanem az egész országnak, de különösen azoknak, akiknek fontos a Szentlélekben való megújulás. Ugyanakkor azt is jelzi, hogy jó úton haladunk.

Az imacsoportoknak programot ad a Szentlélek évére. De ajánljuk mindenkinek elmélkedési anyagként is. Ez a program a következő:

1. Hűség a küldetéshez
2. A közös ima fontossága
3. A testvéri találkozás szépsége
4. A Szentlélek ajándékainak megsokszorozása
5. A Szentlélek a szív édes vendége
6. A hit, remény, önzetlen szeretet felindítása
7. A Szentlélek az Egyház Lelke
8. A karizmák és szolgálatok Krisztus Testének egységét építsék
9. Hívek és papok együttműködése
10. A Szentlélek a szeretetközösség Lelke
11. A Szentlélek az öröm és a béke forrása
12. Betegek segítése
13. Bizalom és remény a megpróbáltatásban
14. Ima a magyar jövőért
15. Kérni a magyar szentek közbenjárását

Az alfa jelenség

Harminc évvel ezelőtt az **Élet a Lélekben** néven ismertté vált, egyszerű tanfolyamot dolgozott ki az Ann Arbor-i **Isten Igéje** közösség az Egyesült Államokban. Isten szeretetéről, a bűnbánat szükségességéről, a Szentlélekkel való betöltekezésről és karizmáinak elfogadásáról szóló egyszerű üzenete sok katolikus hitét felélesztette és segített elterjeszteni a világon a Karizmatikus Megújulást.

Nem ellentétes a katolikus tanokkal

Az Alfa Kurzus úgy tűnik, ugyanezt teszi a harmadik évezredbe átvezető 90-es években. Ugyanaz az üzenet, némileg más csomagolásban. A kurzus Angliában egy London központjában lévő Szentháromságról nevezett anglikán evangelizációs templomi közösségből indult ki. A szerző, egykori ügyvéd, Nicky Gumbel atya, a lehető legegyszerűbb szintre törekedett, hogy minden felekezet használhassa a programot. Ambrose Griffith, Hexham és Newcastle római katolikus püspöke, aki biztos támogatója a kurzusnak, hangsúlyozta, hogy bár a kurzus a katolikus értelmezés egyes elemeit figyelmen kívül hagyja, semmi ellentmondó nincs benne a katolikus tanokkal. Hozzáteszi: *„Azt hiszem, nagyon komolyan kellene vennünk az ökumenizmust, és alázattal kellene tanulnunk keresztény testvéreinktől, akiknek van mondanivalójuk számunkra ezen a területen."*

Kereszténység - unalmas, jelentéktelen vagy igaz?

A kurzus nem titkolt célja egyértelműen az evangelizáció. Az elkereszténytelenedett Angliában már nem tételezhetjük fel, hogy az emberek egyáltalán tudják, kicsoda Jézus Krisztus. A kurzus a „nulla tudás" feltételezéséből indul ki, az első tanítás ennek megfelelően a „Kereszténység – unalmas, jelentéktelen vagy igaz?" címet kapta. A vidámság és a közös étkezés szintén fontos elemei a kurzusnak. Minden összejövetel egy egyszerű étkezéssel kezdődik, ahol az emberek lazíthatnak és beszélgethetnek, mielőtt leülnek meghallgatni egy tanítást, amelyet kiscsoportos megosztás követ.

A kereszténységet egyszerű hitvédelmen (apologetikákon) keresztül mutatják be, sok személyes történettel, tanúságtétellel illusztrálva. A hangsúly a hétvégi vagy egyhetes lelkigyakorlaton van, amelyet a 10 hetes kurzus közepén rendeznek. Ekkor kézrátétellel imádkoznak a Szentlélek-keresztségért.

Alkalmas házi megszervezésre

Az Alfa Kurzus elterjedésére komoly lehetőséget biztosít az, hogy a Szentháromság Plébánia a tanításokat, tanácsokat és gyakorlatokat videóra és audiokazettára rögzítette és kézikönyvekben foglalta össze az összes lehetségesen felmerülő kérdést, beleértve a nagy létszámú csoportokra való főzés technikáját is. Ez azt jelenti, hogy gyakorlatilag bármilyen csoport, a legkisebb létszámú is, levezetheti a kurzust. És valójában ideálisan megtartható valakinek a lakásán, néhány ember számára is.

Fenomenális siker világszerte

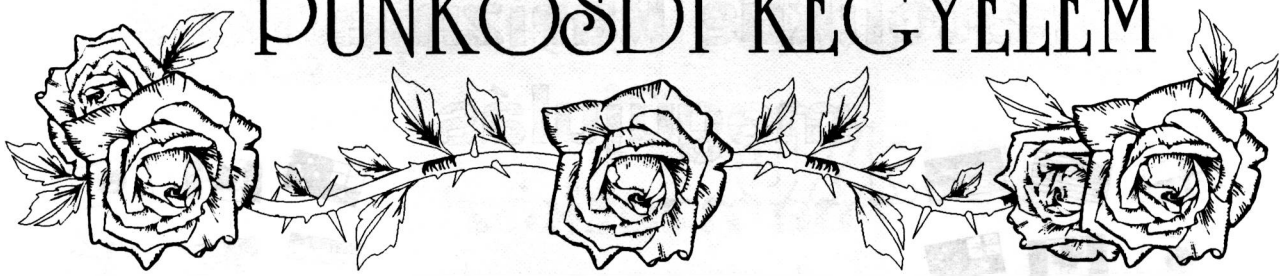
Felismerve a kurzus lehetőségeit, amelynek fenomenális sikere volt Nagy-Britanniában, az anglikán egyházban és világszerte különböző kulturális és társadalmi helyzetekben, az angol Nemzeti Szolgálati Bizottság elhatározta, hogy segít az Alfa Kurzus elterjesztésében a Katolikus Egyházban is, és felajánlotta ennek érdekében a Katolikus Alfa Irodát.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás újjászületése

A fogadtatás eléggé bámulatba ejtő volt, és úgy tűnik a kurzus felrázza a Karizmatikus Megújulást, egyszerű eszközt adva az emberek kezébe, amelyet az evangelizáció során alkalmazhatnak az iskolákban, munkahelyeken, plébániákon és börtönökben egyaránt.

Kristina Cooper

PÜNKÖSDI KEGYELEM

A pünkösdi kegyelem Isten tervének és húsvét misztériumának egyik lényeges aspektusa. Isten előrelátásában gyökerezik, amely világosan feltárul előttünk az efezusiaknak írt levélben: *„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket! Benne választott ki a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretetből eleve arra rendelt, hogy – akaratának tetszése szerint – Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk, s magasztaljuk fölséges kegyelmét, amellyel szeretett Fiában fölkarolt minket."* (Ef 1,3-6) Amit Isten elgondolt az örökkévalóságban, az megvalósult az időben, Isten teremtő ereje által. A férfi és a nő természet szerint emberi lények, a kegyelem által a szerető Isten fiai és lányai voltak. Ebben az ideális állapotban nem volt szükség sem húsvét misztériumára, sem pünkösd kegyelmére. Sajnos az egységnek és a szeretetnek ez az ideális állapota megbomlott, mert az ember visszaélt a szabad akarat ajándékával, ami a bűn megjelenéséhez, valamint az Istentől és egymástól való elidegenedéshez vezetett. A bűn által az ember elvesztette kiváltságos kapcsolatát Istennel. Így szükségessé vált a húsvéti misztérium, amelynek része a pünkösdi kegyelem. Az első teremtés nem válaszolt megfelelően az örökbefogadás kegyelmére, új teremtésre volt tehát szükség, de nem megsemmisítés, hanem megváltás és kiengesztelődés által. Ez az új teremtés valósul meg a húsvéti misztériumban. Jézus, vére által hozta el a bűnök bocsánatát és az Istennel való kiengesztelődést. A Lélek kiáradt az új teremtményekre, akik elfogadják Isten tervét és hisznek Benne. Ennek eredményeként új teremtéssé válunk. Hogy szentségi, feddhetetlen és szeretettel teljes életet élhessünk, Jézus és az Atya kiárasztotta a Lelket azokra, akik hisznek és elfogadják Isten tervét. Így a Léleknek az a szerepe, hogy megszentelje és erővel töltse el a megváltottakat és kiengesztelődötteket, hogy Jézus tanítványaiként tehessenek tanúságot és szolgálhassanak a Lélek erejében. Az elkövetkező események előrejelzéseként ezt a pünkösdi kegyelmet Jézus tapasztalta meg először, amikor a Jordán vizében megkeresztelkedett. *„Mikor a nép keresztelkedni ment, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég és galambhoz hasonló testi alakban leszállt rá a Szentlélek."* (Lk 3,21-22) A pünkösdi kegyelmet Isten ígéreteinek és tervének valóságaként a 120 tanítvány is ténylegesen megtapasztalta a jeruzsálemi felső teremben. Péter szerint azonban a pünkösdi kegyelem nem csak nekik volt szánva: *„az ígéret ugyanis nektek és gyermekeiteknek szól, valamint azoknak, akik távol vannak ugyan, de akiket meghív magához Urunk, Istenünk."* (ApCsel 2,39) A keresztség kegyelme által a megváltásban részesülünk és Isten életének részesei leszünk. A Szentlélek temploma leszünk és meghívást kapunk a Lélekben való életre. A pünkösdi kegyelemben a Lélek ereje aktivizálódik, amelyet már a keresztségben megkaptunk és amely most erőt kap és felszabadul Isten Országának szolgálatára. Kegyelem által kapunk hívást a Lélek vezetésének követésére. A keresztség kegyelmét kapjuk, hogy növekedhessünk szentségben, Jézus tanítványaiként. A pünkösdi kegyelem kiárad, hogy jelekkel és csodákkal kísérve Jézus tanúságtevőiként teljesíthessük küldetésünket. Istennek e különleges kegyelme által képesek leszünk Jézus megbízását teljesíteni: *„Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket én magam cselekszem, sőt nagyobbakat is fog tenni."* (Jn 14,12)

A keresztség kegyelme által Krisztus testének tagjává leszünk. A pünkösdi kegyelem képessé tesz arra, hogy Jézus nevében, Jézus testének felépítése érdekében tevékenykedjünk. A keresztség kegyelme által a Lélek erejével mondhatjuk: „Jézus az Úr". A pünkösdi kegyelem tesz képessé arra, hogy gyakoroljuk a Lélek ajándékait, hogy különféleképpen szolgáljunk a Lélekben, hogy elvégezzük a Lélek munkáját, amely Isten tervének teljesítésére irányul. Mivel Isten mindenkit meg akar menteni, ezért a keresztség kegyelme is mindenki számára megadatott, bár nem mindenki fogadja azt el, vagy ha el is fogadja, nem mindenki válaszol teljes egészében rá. Ugyanígy a pünkösdi kegyelem is mindenkinek megadatott, bár nem mindenki fogja elfogadni, és aki el is fogadja, talán nem érti meg a kapott kegyelem összes lehetőségét és a velejáró felelősséget. A keresztség kegyelmét és a pünkösdi kegyelmet egyszer kapjuk meg, de emberi természetünk miatt újból és újból fel kell szítani a lángot, hogy Isten szándéka teljes egészében megvalósuljon életünkben. Ilyen értelemben mondja Pál: *„Ezért figyelmeztetlek, szítsd föl magadban Isten kegyelmét, amely kézföltételem által benned van."* (2Tim 1,6)

Sam G. Jacobs püspök

A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei

1998 május 30-án a Szentatya találkozik a Világi Mozgalmak képviselőivel

Rómába várnak zarándokokat sok országból

A Szentatya meghívta az összes világi mozgalom képviselőit Rómába, hogy 1998 május 30-án délután találkozzon velük.

Minden mozgalom, így a Katolikus Karizmatikus Megújulás is, szervez zarándoklatot az Örök Városba, ahol a Szent Péter téren fognak összegyűlni erre a különleges alkalomra. Az előzetes program szerint a különböző mozgalmak alapítói/elnökei tanításokat adnak Róma különböző bazilikáiban, templomaiban aznap reggel.

Minden zarándok meghívást kapott, hogy csatlakozzon Isten népéhez a Szent Eucharisztia megünneplésében (szentmisében), amelyet a pápa tart május 31-én, pünkösd vasárnapján, szintén a Szent Péter téren.

Az ICCRS megküldi a Katolikus Karizmatikus Megújulás összes Nemzeti Szolgálati Bizottságának a zarándoklat megszervezéséhez szükséges részleteket.

Ha Rómába szeretne jönni, hogy találkozzék Péter utódjával, kérjük lépjen kapcsolatba a Nemzeti Szolgálati Bizottsággal.

Hírek a nagyvilágból

India

Hármas esemény fémjelezte az Indiai Katolikus Karizmatikus Megújulás ezüst jubileumát. A fő esemény a Bombay-ben, 1997 május 15-18-án megrendezett 10. Országos Karizmatikus Kongresszus volt, amelyen 25.000-en vettek részt India minden részéről és külföldről. Ezt megelőzően, egy holland csoport vezetésével, evangelizációs képzést tartottak április 30-a és május 13-a között Vinayalayaban, az India minden részéből kiválasztott 50 résztvevő számára. Rögtön ezután tartották a Nemzeti Papi Lelkigyakorlatot, a Szent Pius Kollégiumban, Bombay-ben, amelyen 28 püspök és 275 pap vett részt. Az esemény fő szónoka Ralph Martin és Raniero Cantalamessa, OFM atya volt.

Nigéria

A 6. Nemzeti Katolikus Karizmatikus Konferenciát rendezték meg Lagosban. 1997 szeptember 18-a és 21-e között, melynek témája: *„Jézus az élet kenyere"*. Mark Nimo, Afrika angol anyanyelvű területein működő ICCRS képviselő volt a vendégszónok.

Argentína

Nemrégiben a Nemzeti Szolgálati Bizottság volt a házigazdája az Egyházmegyei Tanácsadók Országos Találkozójának (október 21-23) és azt megelőzően 1997 július 25-27-én a Szerzetesnők Első Országos Találkozójának, melynek mottója: *„Íme, újjáalkotok mindent!"* (Jel 21,5) A fő szónok Salvado Carrillo Alday atya volt.

Egyesült Államok

A Katolikus Karizmatikus Megújulás 30. évfordulóját ünneplő, 1997. évi Országos Katolikus Karizmatikus Konferencia Pittsburgh-ban, Pennsilvaniában került megrendezésre, 1997 június 27-29-én. Kiváló szónokok – többek között Sam Jacobs püspök, Bob Cavnar, Kevin Ranaghan, Nancy Kellar nővér, Babsie Bleasdell, Michael Scanlan atya, Joe Malagreca atya és még sokan mások – mondtak lelkesítő beszédeket a találkozó fő témájával kapcsolatban: *„Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökre."* (Zsid 13,8)

(Az ICCRS Newsletter engedélyével.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A SZENTLÉLEK ÁLTAL VEZETETT, KRISZTUSBAN BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK!

¤ **Mátraszentimre-Bagolyirtáson** az egyházi Stella üdülő egész évben várja egyéni pihenésre vágyók és vallásos csoportok jelentkezését. A 35 fő befogadására alkalmas épületegyüttes a Mátra tetején zárt lelkigyakorlatok tartására is alkalmas. Egy, kettő és három ágyas szobáiban egyházi nevelési-oktatási intézmények pedagógusainak is üdülési lehetőséget biztosít beutalásos formában. Érdeklődni: 36/310-572-es telefonon, Egerben az Érseki Szent József Kollégiumban lehet.

¤ Megjelentettük **Grandis: Jöjj utánam** című könyvét (300.–Ft), amely a karizmák kibontakozásáról szól.

¤ Ugyancsak megjelent karácsonyra az ír karizmatikus megújulás egyik vezetőjének könyve: **Pat Collins: Érlelődés a Lélekben** (300.–Ft).

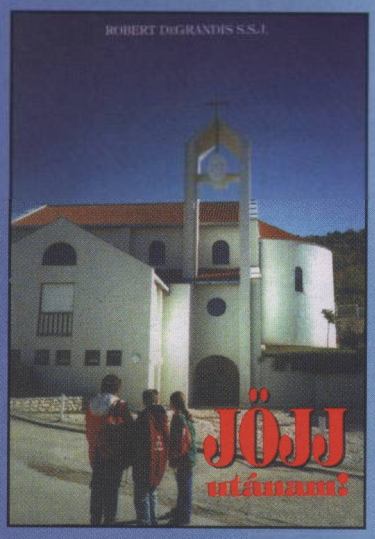
¤ A szokásos tavaszi **szemináriumokat** február első hétfőjén (Élet a Lélekben) és első szerdáján (gyógyító) kezdjük. Gyülekezés a Ferenciek terén a templom melletti folyosón este fél hét és hét óra között.

90,- Ft

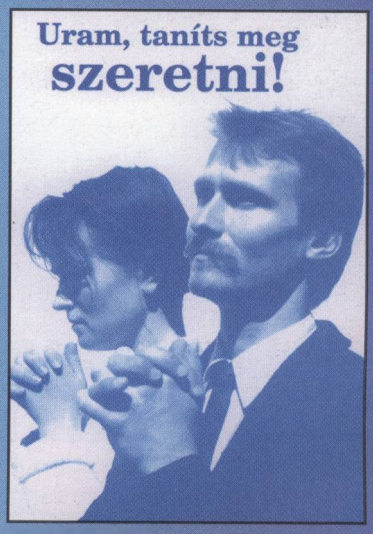

Megjelent:

Robert DeGrandis, S.S.J.
Jöjj utánam!

Hans - Joachim Eckstein:
Uram, taníts meg szeretni!

Kaphatók az Emmausz irodában és a katolikus könyvesboltokban.

TARTALOMJEGYZÉK • Az Egyház tanításából...2 • Charles Whitehead: Az Úr hív bennünket...3 • Oswald Chambers: Felhő és homály...7 • Stefszki Ferenc: Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek...8 • M: Szeretetem, mint az óceán...11 • Katona István: Hálaadás az elmúlt 20 évért...12 • Harmat László: Isten a szeretet...13 • Kedves Testvéreim...15 • Kristina Cooper: Az alfa jelenség...16 • Sam G. Jacobs: Pünkösdi kegyelem...17 • A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei ...18 • Szerkesztői üzenetek...19

Fotó: Fehér Márta

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-4875
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992